

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 20Co/13/2022  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116212667  
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2022  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8116212667.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a sudcov JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Viery Kandrikovej v právnej veci žalobkyne: J. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. I. X, XXX XX C., právne zastúpeného advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp.zn. 13C/205/2016-56 zo dňa 28.09.2021, takto

### rozhodol:

I. Potvrďuje sa rozsudok.

II. Žalobkyni sa priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd I. inštancie samostatným rozhodnutím.

### odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 124,-- Eur spolu s úrokom z omeškania z tejto sumy vo výške 8 % ročne a to od 06.08.2016 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, súd určuje, že zmluvná podmienka v Zmluve o spotrebiteľskom úvere číslo XXXXXXXXXX z 11.12.2014 uvedená v bode 2. v znení "Odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov je vo výške 100,-- Eur, ďalej len "odplata", čo predstavuje ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN) vo výške 30 %, ktorá sa vypočítala v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch podľa vzorca uvedeného vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru a ktorú spotrebiteľ berie na vedomie." je neprijateľná, žalobkyňa má nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie okrem iného odôvodnil tým, že žalobou doručenu súdu 17.06.2016 sa žalobkyňa domáhala, aby súd vydal rozsudok ktorým by rozhodol o povinnosti žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 124,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne z tejto sumy od druhého dňa po doručení žaloby žalovanému do zaplatenia, a zároveň určil, že zmluvná podmienka v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX z 11.12.2014, uvedená v bode 2. v znení tak, ako je uvedená vo výroku tohto rozsudku, je neprijateľná.

Ďalej žalobkyňa uviedla, že bod 2. zmluvy o spotrebiteľskom úvere považuje za nejasný, nesprávny a klamlivý, a že žalovaný jej neposkytol reálne plnenie za odplatu vo výške 105,- eur uvedenú v tomto bode. Ako súčasť formulára zmluvy nebola táto zmluvná podmienka individuálne dojednaná a svojou výškou na jednej strane, a absenciou zodpovedajúceho protiplnenia na strane druhej, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto predstavuje podľa § 53 ods. 1 OZ neprijateľnú podmienku. Dodala, že zo zmluvy nie je možné zistiť na aký účel veriteľ predmetnú odplatu používa.

Žalobkyňa dodala, že odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov vo výške 105,- eur má nejasný účel, nakoľko v bode 3. zmluvy je vyčíslený úrok vo výške 217,- eur, a že údaj o výške RPMN 30 % je už na prvý pohľad uvedený nesprávne a klamivo, pretože za žiadnych okolností RPMN nemôže byť nižšia ako ročná úroková sadzba, v tomto prípade 62 %. RPMN vyjadruje celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru (§ 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z.), do ktorých je zahrnutý aj úrok.

Dodala tiež, že predmetný úver je navyše aj užerný, pretože v časti ročnej úrokovej sadzby odporuje dobrým mravom, čo vedie k jeho absolútnej neplatnosti podľa § 39 OZ, s poukazom na priemernú úrokovú mieru nových obchodov pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou od 1 roka v decembri 2014 vo výške 6,87 %. To sa podľa žalobkyne prejavilo aj na výške RPMN 281,64 % v Dohode o plnení v splátkach k zmluve č. XXXXXXXXXX z 11.12.2014, pričom v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená RPMN 30 %. Podľa žalobkyne takéto následné korigovanie ustanovení zmluvy o spotrebiteľskom úvere novou listinou určite nezodpovedá prístupu veriteľa k jednaniu s dlžníkom s odbornou starostlivosťou a pýta sa, či je súčasťou zmluvy o úvere, alebo je táto dohoda novou zmluvou, resp. z akého dôvodu majú tieto listiny niektoré náležitosti zhodné, iné odlišné (RPMN) alebo chýbajúce (priemerná RPMN). Na základe toho žalobkyňa vyslovila presvedčenie o úmyselne použitej klamlivej obchodnej praktike použitej v priebehu uzatvárania predmetnej zmluvy o úvere, a uzavrela, že bezdôvodné obohatenie žaluje vo výške rozdielu medzi jej platbami, t.j. 474,- eur a výškou úveru 350,- eur, teda vo výške 124,- eur.

Súd pritom, v nadväznosti na vyššie uvedené a formuláciu napadnutého ustanovenia, dospel k jednoznačnému záveru, že napadnutá zmluvná podmienka (o tom, že odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov je vo výške 105,- eur, čo predstavuje ročnú percentuálnu mieru nákladov 30 %), spôsobuje celkom zjavnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, nakoľko v nej obsiahnutá cena týkajúca sa hlavného predmetu plnenia, nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne (ako to súd uviedol už vyššie) tak, aby bolo zo zmluvy dostatočne zrejmé, že v nej spomínaná odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ktorá bola braná ako jediný náklad do výpočtu RPMN uvedenej v tomto ustanovení, je len jednou zložkou ceny hlavného predmetu plnenia, a zároveň tak, aby bolo jasné za čo presne a ako sa má táto časť ceny za predmet plnenia (v súvislosti s dočasným poskytnutím peňažných prostriedkov) platiť, a to aj (najmä) v súvislosti s právom spotrebiteľa kedykoľvek počas trvania zmluvy splatiť spotrebiteľský úver úplne alebo čiastočne pred dohodnutou lehotou splatnosti (§ 16 ods. 1 ZoSÚ), pri ktorom je spotrebiteľ povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Za absolútne nedôvodné, špekulatívne a zjavne účelové totiž súd považuje tvrdenia žalovaného, že úrok (uvedený v zmluve) nie je odplatom pri poskytnutí peňažných prostriedkov (ale „odplatom, ktorá sa platí pri užívaní alebo v súvislosti s vrátením peňažných prostriedkov“), a to jednak preto, že aj úrok (uvedený v zmluve) nepochybne naplňuje definíciu odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa § 1 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. (na ktorú poukázal žalovaný), keďže je plnením dohodnutým pri podpise spotrebiteľskej zmluvy, ktoré je spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov (a teda je to ustanovenie, ktoré sa týka hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny), a tiež preto (bez ohľadu na definíciu odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov), že pri spotrebiteľskom úvere ustanoveniami o hlavnom predmete plnenia a jeho cene v zmysle ust. 53 ods. 1 OZ sú podľa názoru súdu nepochybne ustanovenia o celkových nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom (ktorými sú podľa § 2 písm. g) ZoSÚ všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov), teda ustanovenia o všetkých platbách, bez ohľadu na to či sú označené ako povinnosť zaplatiť odplatu a úrok, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere.

Skutkové tvrdenia žalobkyne o tom, že išlo o úver vo výške 350,- eur, na ktorý doposiaľ zaplatila 474,- eur, neboli v konaní nijako spochybnené, a preto z nich súd ďalej aj vychádzal. Okrem toho z predloženej písomnej zmluvy o úvere, na ktorú žalobkyňa pripojila svoj podpis, súd navyše zistil, že jej písomné vyhotovenie, okrem viacerých ďalších náležitostí vyžadovaných ZoSÚ, neobsahuje najmä údaj o podmienkach upravujúcich uplatňovanie úrokovej sadzby, a rovnako tak ani správny údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov.

Vzhľadom na to, že samotná zmluva resp. text zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na ktorý spotrebiteľ pripojil svoj podpis (ad 1.) neobsahuje podmienky upravujúce uplatňovanie úrokovej sadzby - ktorými sa, vychádzajúc z podstaty a zmyslu úročenia, rozumejú všetky podmienky tak aby bolo zrejmé ako, resp. z akej sumy a odkedy (napr. či už od dojednania úveru - rezervácie peňažných prostriedkov, alebo od reálneho poskytnutia peňažných prostriedkov v prospech dlžníka, alebo až od určitého iného času v prípade dojednania dočasného bezúročného obdobia) a dokedy sa má uplatňovať (napr. do

stanoveného času splatnosti, alebo do vrátenia, alebo inak), a to tak, aby bola jasne určiteľná povinnosť platenia úrokov (napr. aj v situácii prípadného predčasného alebo oneskoreného vrátenia peňažných prostriedkov) a (ad 2.) obsahuje neprávne určenú ročnú percentuálnu mieru nákladov (viď bod 53. tohto odôvodnenia) - ktorá sa mala podľa § 2 písm. i) a § 19 ZoSÚ vypočítať z celových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, vrátane úrokov, a teda nie len z tzv. odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov, a poskytnutý spotrebiteľský úver sa preto v zmysle ust. § 11 ods. 1 ZoSÚ považuje za bezúročný a bez poplatkov, a teda veriteľ právo na ich úhradu nemal. Tým sa majú na mysli nepochybne všetky úroky a poplatky vzťahujúce sa k tomuto úveru.

Vzhľadom na to súd považoval túto žalobu za dôvodnú aj v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia, a preto žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni jeho sumu v rozsahu rozdielu medzi peňažnými prostriedkami, ktoré žalobkyni na základe zmluvy o úvere v sume 350,- eur zrejme poskytol (a na ktorých vrátenie tak mal nárok) a tými, ktoré žalobkyňa na tento úver v jeho prospech vo výške 474,- eur celkovo uhradila, teda vo výške 124,- eur. Pokiaľ ide o úroky z omeškania spojené s vydaním bezdôvodného obohatenia (uplatnené odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému), nakoľko čas splnenia tohto dlhu nie je ustanovený právnym predpisom a žalobca žalovaného o jeho vydanie osobitne nepožiadaval, v zmysle ust. § 563 OZ bol žalovaný povinný vydať žalobcovi toto bezdôvodné obohatenie nasledujúceho dňa po doručení žaloby (doručenej mu 05.08.2016), od ďalšieho dňa je v omeškani s plnením tohto peňažného dlhu, a preto je povinný platiť žalobcovi z dlžnej sumy aj úroky z omeškania. Súd preto žalobcovi priznal uplatnenú sumu bezdôvodného obohatenia spolu so zákonnými úrokmi z omeškania v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky za čas po jeho splatnosti vo výške o osem percentuálnych bodov vyššej než bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania tak, ako je uvedené výrokovej časti tohto rozsudku.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Žalovaný poukázal na skutočnosť, že žalobca so žalovaným uzatvorili dňa 11.12.2014 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 350,- eur, ktorú sa dlžník zaviazal vrátiť a zaplatiť úrok spojený s úverom vo výške 322,- eur, t.j. zaplatiť celkovú čiastku 672,- eur ak nie je dohodnuté inak do 11.12.2015 (ďalej v texte len ako „zmluva o spotrebiteľskom úvere“ v príslušnom gramatickom tvare).

Zákon č. 129/2010 Z.z. považuje zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov v prípade, ak dôjde k naplneniu § 11 (1). Nakoľko nedošlo k naplneniu dôvodov, nemožno zmluvu o spotrebiteľskom úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov je jasne uvedená priamo na prednej strane zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Z uvedeného s určitosťou vyplýva, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere nemôže byť posúdená ako bezúročná a bez poplatkov vzhľadom k tomu, že spĺňa všetky zákonom stanovené obligatórne náležitosti.

Žalobca nesie dôkazné bremeno a jeho úlohou je preukázať v čom spočíva nesprávne uvádzanie RPMN, nakoľko RPMN neabsentuje, a teda bol by to jediný dôvod prečo by bolo možné vyhlásiť zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov. Výška RPMN je vypočítaná v zmysle prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. podľa vzorca platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy s uvedenými vstupnými údajmi, ktoré sú uvedené na zmluve. Dlžník

bol dostatočne informovaný o RPMN. Údaj RPMN je uvedený jednak na prednej strane zmluvy a zároveň na samostatnej listine s ktorou bol žalobca oboznámený a ktorá mu bola spolu so zmluvou o spotrebiteľskom úvere odovzdaná

Nariadenie definuje odplatu ako úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise zmluvy o úvere a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytovaní peňažných prostriedkov.

V zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXX žalobca berie na vedomie, že výška RPMN v predmetnej zmluve sa vypočítava v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a podľa vzorca uvedeného vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru a je vo výške 15,89 %.

Žalobca v prípade, že po podpise zmluvy o spotrebiteľskom úvere nadobudol pocit, že podpísal nevýhodnú zmluvu alebo že odplata, úrok či ročná percentuálna miera nákladov je vysoká, mal právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené právo žalobca nevyužil, z čoho jednoznačne vyplýva, že súhlasil

s obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX a so všetkými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úvere.

Odvolaťel je toho názoru, že úrok nie je odplatom pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ale je odplatom, ktorá sa platí pri užívaní alebo v súvislosti s vrátením peňažných prostriedkov.

Nakoľko dohoda o úrokovej sadzbe spĺňa všetky náležitosti ustanovené zákonom, tak, ako to žalovaný špecifikuje prostredníctvom svojich podaní, nemožno ju považovať za právny úkon absolútne neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

Žalovaný má za to, že dohoda o ročnej úrokovej sadzbe nie je v rozpore s dobrými mravmi. Dobré mravy, vzhľadom na ich zapracovanie v civilnom kódexe do základných princípov (§ 3 Občianskeho zákonníka), ako aj v časti týkajúcej sa platnosti právnych úkonov (§ 39 Občianskeho zákonníka), predstavujú, popri kogentných zákonných ustanoveniach jeden z limitov, teda ohraničenie autonómie právnych subjektov v súkromnom práve. Za dobré mravy nikdy nebude možné považovať normy správania a za konanie v súlade s dobrými mravmi nebude možné považovať konania, vrátane uzatvorenia právnych úkonov, ktoré sú v rozpore s akýmkoľvek platným všeobecne záväzným právnym predpisom. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, leš, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody." Veriteľ si požadoval len takú výšku pohľadávky, ktorú si dohodol so samotným dlžníkom v rámci kontraktáčného procesu. Nakoľko nebola veriteľom naplnená ani jedna z požiadaviek, ktorú definícia dobrých mravov obsahuje, nemožno vzťah posúdiť ako nesúladný s § 39 Občianskeho zákonníka.

Žalovaný napadá procesnú neprípustnosť žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky a to z nasledovných dôvodov.

Podľa ustanovenia § 137 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o

- a) splnení povinnosti,
- b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu,
- c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo
- d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

Odvolaťel má za to že v prípade ak súd určí neprijateľnú zmluvnú podmienku, nezaloží takýto rozsudok s konečnou platnosťou všetky práva a povinnosti medzi sporovými stranami, až rozsudok na plnenie môže s konečnou platnosťou upraviť pomery medzi sporovými stranami a preto nie je splnený základný predpoklad určovacej žaloby. Žalobca sa domáha vyslovenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky po ukončení zmluvného vzťahu určovacou žalobou, takýto postup môže pri tej istej zmluve zopakovať ďalšou určovacou žalobou, ako napríklad:

- určenia neplatnosti zmluvnej pokuty,
- určenia neplatnosti poplatku za zaslanie upomienky,
- určenia neplatnosti rozhodcovskej doložky,
- určenia neplatnosti poplatku,
- určenia neplatnosti zmluvného úroku,
- určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy,
- určenia neplatnosti zmluvy o úvere.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá navrhla odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a uplatnila si náhradu trov odvolacieho konania. Okrem iného vo vyjadrení poukázala na ustanovenie § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z., v znení zákona č. 279/2017 Z.z., s účinnosťou od 01.01.2018, podľa ktorého: „Spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.18ba).“ Poznámka pod čiarou k odkazu 18ba) znie: „18ba) § 137 ods. c) a d) Civilného sporového poriadku.“

Nemali by preto už byť žiadne pochybnosti o tom, že od 01.01.2018 sa môže spotrebiteľ pred súdom domáhať určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a neprijateľnosti zmluvnej podmienky, keď to ustanovenie § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. výslovne umožňuje, a to práve s odkazom na § 137 CSP. Ak ustanovenie § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z., v platnom znení, práve s odkazom na § 137 CSP, umožňuje spotrebiteľovi domáhať sa určenia neplatnosti zmluvy žalobou, tak v zmysle zásady, že vo

väčšom je obsiahnuté menšie, ak sa spotrebiteľ môže domáhať žalobou určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, tak sa môže domáhať žalobou aj určenia neplatnosti ktorejkoľvek neplatnej časti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, teda aj určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky, lebo určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, je taktiež určením neplatnosti zmluvy.

Pre úplnosť však je potrebné zdôrazniť, že určovanie neprijateľnosti zmluvnej podmienky malo oporu v zákone aj pred 01.01.2018, v zmysle § 137 CSP, § 298 CSP a v zmysle zákona č. 250/2007 Z.z. a § 53a OZ.

V tomto smere poukázal na právnu vetu z citovaného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo/27/2018, z 28.03.2019: „Žaloba, ktorou sa žalobca (majúci v právnom vzťahu, ktorého sa vec týka, postavenie spotrebiteľa) domáha vyslovenia (určenia) neprijateľnosti zmluvných podmienok, resp. vyslovenia (určenia) ich neplatnosti z dôvodu neprijateľnosti, nie je určovacou žalobou v zmysle § 137 ods. 1 písm. c) CSP Ide o osobitný druh žaloby patriacej spotrebiteľovi s cieľom domáhať sa proti porušiteľovi ochrany svojho práva pred neprijateľnými podmienkami na súde, ktorá má podklad v osobitných predpisoch (§ 53 ods. 1, ods. 4 a 5 a § 53a Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.). V prípade takejto žaloby nie je preto potrebné tvrdiť a preukazovať naliehavý právny záujem.“

Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30.01.2019: „Rozdiel v porovnaní s určovacou žalobou je ďalej v tom, že žalobu o neprijateľnosť zmluvnej podmienky možno uplatniť len v prípade spotrebiteľskej zmluvy. Úplne odlišný v porovnaní s určovacou žalobou je aj účel, ktorému má uvedená žaloba slúžiť (jej cieľom je zabrániť používaniu neprijateľnej zmluvnej podmienky). Dovolací súd dospieva preto k záveru, že v prípade žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky ide o osobitný druh žaloby patriaci spotrebiteľovi s cieľom domáhať sa proti porušiteľovi ochrany svojho práva pred neprijateľnými podmienkami na súde, ktorá má podklad v osobitných predpisoch (§ 53 ods. 1, ods. 4 a 5 a § 53a Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.). V prípade takejto žaloby nie je preto potrebné tvrdiť a preukazovať naliehavý právny záujem.“

Poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Co/1/2018, z 30.05.2019, z ktorého vyberám odôvodnenie 22.: „Odvolací súd v nadväznosti uvádza, že zmyslom konania o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach je vysloviť neprijateľnosť zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách alebo určiť obchodnú prax za nekalú mimo rámca všeobecného sporu medzi spotrebiteľom a dodávateľom. Zároveň však treba dodať, že možnosť súdu vysloviť neúčinnosť zmluvnej podmienky aj v individuálnom prípade a s účinkami inter partes zostáva zachovaná aj v režime spotrebiteľského sporu (pozri § 298 CSP). Abstraktná kontrola neprijateľnosti zmluvných podmienok však prebieha mimo rámca konkrétneho konania, na podnet špecificky legitimovaných subjektov (§ 302 CSP) a so špecifickými účinkami tohto rozsudku (§ 306 CSP).“

Z uznesenia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 20Co/67/2018, zo 06.07.2018, vyberám: „Taktiež je nesprávny právny záver o nepreukázaní naliehavého právneho záujmu, pretože žalobca v postavení spotrebiteľa má zákonné právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách (§ 3 ods. 3, 5 ZOSÚ), z čoho taktiež naliehavý právny záujem na požadovanom určení vyplýva. Tento výklad je v súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora, ktorej charakteristickou črtou je ochrana spotrebiteľa.“

4. K vyjadreniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že už sa dostatočne vyjadril ku všetkým relevantným skutočnostiam prostredníctvom svojich doterajších podaní a podaného odvolania, na ktorých trvá v celom rozsahu.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal vec spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad uvedených v § 379 až § 381 zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), bez nariadenia pojednávania. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

6. Zmyslom zákonnej úpravy o spotrebiteľských úveroch je ochrana záujmov spotrebiteľa. Jednou z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, je výška úrokovej sadzby a ročná percentuálna miera nákladov (RPMN), absencia ktorých náležitostí má za následok, že tento úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. 6.1 Výška úrokovej sadzby a RPMN predstavuje údaj dôležitý pre vyjadrenie celkových nákladov na úver a spotrebiteľom pomáha tento údaj spoznať, aké všetky náklady budú spojené so spotrebiteľským úverom. Tým, že celkové náklady sú vyjadrené v percentuálnych bodoch, zjednodušuje sa tým spotrebiteľovi porovnanie obdobných produktov na finančnom trhu a tak aj výber úveru, pre toho

- konkrétneho spotrebiteľa najvýhodnejšieho. Nemožno pochybovať o tom, že úrok ako odplata za poskytnutie úveru je základným nákladom spojeným s úverom, ktorý vstupuje do výpočtu RPMN.

6.2 Údaj o výške úrokovej sadzby a o RPMN uvedený žalovaným v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 11.12.2014 v bode 3 v rozsahu 15,89 % je na prvý pohľad nesprávny, vo vzťahu k spotrebiteľovi zavádzajúci, nezohľadňujúci zmysel a účel zavedenia povinného inštitútu RPMN do spotrebiteľských zmlúv, t.j. informovať spotrebiteľa o celkovej výške nákladov spojených so spotrebiteľským úverom (úrokov vrátane všetkých poplatkov), čo RPMN uvedená v zmluve jednoznačne nemôže zohľadňovať, pretože len výška dohodnutého úroku v sadzbe 62 % ročne ju násobne prekračuje, čím v nej nemôžu byť logicky zahrnuté všetky náklady na poskytnutie tohto úveru, ktoré sú špecifikované v zmluve. Tento údaj o RPMN je tak vo vzťahu k spotrebiteľovi jednoznačne klamlivý a zjavne neobhájiteľný, navyše odplata vyjadrená 30 % RPMN a sumou 105,- eur v spojení s RPMN vo výške 281,64 % potvrdzuje klamlivosť.

6.3 Ak je výška RPMN v zmluve síce uvedená, ale v nesprávnej výške, je to v neprospech spotrebiteľa. Uvedenie nesprávneho údajá RPMN je bezo sporu klamaním spotrebiteľa, a preto nie je možné priznať takejto praktike miernejšie dôsledky ako tie, ktoré predpokladá § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z..

6.4 Uvedenie takéhoto nesprávneho údajá je potrebné hodnotiť tak, ako keby údaj RPMN v zmluve uvedený nebol, pretože správny údaj o RPMN v zmluve absentuje. Povinnosťou žalovaného vystupujúceho v postavení dodávateľa bolo postupovať voči spotrebiteľovi s odbornou starostlivosťou, a teda uviesť údaj o RPMN zodpovedajúci skutočnosti (teda zohľadňujúci všetky náklady s poskytnutím tohto úveru spojené), keďže dodávateľ je v porovnaní so spotrebiteľom profesionálom so skúsenosťami a výrazne lepšími poznatkami v oblasti, v rámci ktorej vyvíja podnikateľskú činnosť.

7. Zákon č. 129/2010 Z.z. ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia tejto faktickej nerovnováhy medzi dodávateľom a spotrebiteľom bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel čo najlepšie posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Bez toho, aby boli v zmluve uvedené objektívne údaje umožňujúce spotrebiteľovi orientovať sa medzi úvermi poskytovanými rôznymi dodávateľmi a posudzovať výhodnosť podmienok, za akých má byť spotrebiteľovi úver poskytnutý, nedochádza k naplneniu cieľa zákona o spotrebiteľských úveroch.

S ohľadom na ustanovenie § 11 je preto opodstatnené vyhodnotiť úver poskytnutý žalobcovi ako bezúročný a bez poplatkov.

8. Spotrebiteľia môžu právom očakávať, že im ako tzv. slabšej zmluvnej strane bude poskytnutá ochrana v rozsahu a kvalite ustanovenej platnými právnymi predpismi a za daných okolností je preto potrebné prisvedčiť správnosti záveru súdu prvej inštancie, ktorý poskytnutý úver pre nesprávne uvedenú, tým chýbajúcu podstatnú náležitosť zmluvy (RPMN), tento úver vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov.

9. Zmluvná sloboda účastníkov právneho vzťahu nie je neobmedzená a nesmie vybočiť z určitých aj právom akceptovateľných hraníc. Jednou z týchto hraníc je i inštitút dobrých mravov (porov. 1MCdo 1/2009, 21Cdo 1484/2004 /ČR/).

10. Navyše v zmluve uvedený úrok vo výške 62 % ročne nemá žiadne opodstatnenie v demokratickej spoločnosti, nemožno ho označiť inak ako úžerný a odporujúci dobrým mravom a odvolaciemu súdu neprináleží ho upravovať tak, aby zodpovedal zákonnej požiadavke súladu s dobrými mravmi.

Súdy sa značne kriticky vyjadrili už aj k nižším úrokovým sadzbám (Krajský súd v Prešove vo veci 3Co/67/2008 (25 %)). Nemecký BGH v rozsudku z 13.03.1990 AZ XI ZR 252/89 vyhlásil úver s rozdielom o 12 % percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný a žalobu zamietol pre rozpor plnenia s dobrými mravmi (civilnoprávna úžera). Švajčiarsky spolkový súd znížil v roku 1967 rozhodnutím z 01.04.1967 úrokovú sadzbu v prípadoch úverov pre spotrebiteľov z 26 % na 18 % a sadzbu 26 % vyhlásil za odporujúcu dobrým mravom.

11. Pri dojednávaní úrokov koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri poskytnutí peňažných prostriedkov uspokojí bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty za užívanie poskytnutých finančných prostriedkov, a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu a dohodu o úrokoch často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie.

11.1 Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek.

11.2 Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako o 100 % oproti priemeru bánk. V zmluve dohodnutá úroková sadzba úveru vo výške 62 % ročne takmer 9-násobne prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu 7,68 % uplatňovanú bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek v rozhodnom období.

11.3 Dohodnutá úroková miera teda podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, a preto je potrebné súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie o neplatnosti dojednaní o úrokoch pre rozpor s dobrými mravmi podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka.

12. Preskúvaná zmluva o spotrebiteľskom úvere predstavuje formulárovú zmluvu, ktorej obsah právny predchodca žalobkyň ovplyvniť nemohol. Z uvedeného dôvodu zmluvné dojednanie podliehajú prieskumu v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Správne preto súd prvej inštancie podrobil súdnej kontrole zmluvné ustanovenia tak podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka o vadnosti právneho úkonu ako aj podľa ustanovení o súdnej kontrole neprijateľnosti zmluvných podmienok.

13. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany hrubú nerovnováhu. Znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná, čo je prípad prejednávanej veci. Za neprijateľnú považuje odvolací súd aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch), v tomto prípade neobhájiteľná, tzv. „odplata“.

14. Členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (článok 6 bod 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách).

15. Spotrebiteľ má právo, aby jeho právne postavenie nebolo spochybňované existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky a v tomto slova zmysle nie je rozhodné, či dochádza aj k uplatneniu práv na plnenie vyplývajúcich z takejto neprijateľnej podmienky (posudzuje sa, či zmluvná podmienka je z objektívneho hľadiska spôsobilá negatívne zasiahnuť do práv spotrebiteľa), ako ani to, kedy sa spotrebiteľ domáha určenia zmluvnej podmienky za neprijateľnú, t.j. či tak činí pred vstupom do zmluvného vzťahu s dodávateľom, počas jeho trvania, alebo až následne. Danosť právneho záujmu na zabezpečení právnej istoty, ochrany spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami nie je časovo limitovaná.

16. Žalobkyňa v postavení spotrebiteľa má zákonné právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách vyplývajúce z § 3 ods. 3, ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., z čoho taktiež naliehavý právny záujem na požadovanom určení vyplýva. Tento výklad je v súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora, ktorej charakteristickou črtou je ochrana spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany.

17. Z uvedených dôvodov sa nebolo možné stotožniť s námietkami odvolateľa v tomto smere, že v predmetnom prípade nie je daný naliehavý právny záujem žalobkyne na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky (pozri napr. uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 20Co/295/2014 zo dňa 24.04.2016 a hlavne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/27/2018 zo dňa 28.03.2019).

18. Vnútroštátnemu súdu prislúcha určiť, či zmluvná podmienka spĺňa kritériá požadované na to, aby ju bolo možné kvalifikovať v zmysle článku 3 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS ako nekalú (Rozsudok Súdneho dvora EÚ C-243/08 Pannon).

19. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle ustanovenia § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší, ako aj na nemeckú názorovú líniu týkajúcu sa výkladu zmluvných dojednaní v spotrebiteľských zmluvách (s ktorou sa stotožňuje). Vrchný krajský súd v Brandenbursku (Brandenburgisches Oberlandesgericht) v rozhodnutí z 21.06.2006 č. k. 7 U 17/06 konštatoval, že „Pri skúmaní neprijateľnej povahy zmluvných podmienok súd v súlade s rozhodovacou líniou Spolkového súdneho dvora (BGH) potvrdil, že je potrebné vychádzať z najneprijateľnejšieho výkladu, aký pri posudzovaných zmluvných podmienkach vôbec prichádza do úvahy“. Pri aplikácii teórie najnepriaznivejšieho výkladu súd dospel k záveru, že zmluvná formulácia poplatku za odkladu splátok je spôsobilá poškodiť spotrebiteľa.

20. Odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Aziz C-415/11: „na účely určenia, či dôjde k nerovnováhe „napriek požiadavke dôvery [dobrej viery -neoficiálny preklad]“, treba preveriť, či predajca alebo dodávateľ, ktorí zaobchádzajú so spotrebiteľom čestne a rovnocenne, mohol rozumne očakávať, že by tento spotrebiteľ súhlasil s dotknutou podmienkou po individuálnom dojednaní. Článok 3 ods. 3 smernice sa má vykladať v tom zmysle, že príloha, na ktorú odkazuje toto ustanovenie, obsahuje len orientačný a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré možno považovať za nekalé.“

21. Rovnako tak rozsudok Súdneho dvora Európskeho súdu vo veci Caja de Ahorros C-484/08 cit: „Článok 4 ods. 2 a článok 8 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa musia vykladať v tom zmysle, že nebránia takej vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá umožňuje súdne preskúmanie nekalej povahy zmluvných podmienok týkajúcich sa definície hlavného predmetu zmluvy alebo primeranosti medzi cenou a odmenou na jednej strane a službami či tovarmi poskytnutými v protihodnote na strane druhej, aj keď sú tieto podmienky formulované jasne a zrozumiteľne. Článok 2 ES, článok 3 ods. 1 písm. g) ES a článok 4 ods. 1 ES nebránia takému výkladu článku 4 ods. 2 a článku 8 smernice 93/13, podľa ktorého členské štáty môžu prijať vnútroštátnu právnu úpravu umožňujúcu súdne preskúmanie nekalej povahy zmluvných podmienok týkajúcich sa definície hlavného predmetu zmluvy alebo primeranosti medzi cenou a odmenou na jednej strane a službami či tovarmi poskytnutými v protihodnote na strane druhej, aj keď sú tieto podmienky formulované jasne a zrozumiteľne.“ S poukazom na uvedené nie je ani v tomto smere odvolacia námietka dôvodná.

22. K individuálnemu dojednaniu odvolací súd konštatuje, že kvalifikačným kritériom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku je stav, ak zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je aj daný prípad (čl. 3 Smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Dohoda o poskytnutí služby je vopred naformulovaná v zmluve. Súdna kontrola pôsobí aj za stavu, že zmluvný vzťah hlavný a vedľajší bol vyjadrený v samostatných listinách. Niet dôvod vylúčiť súdnu kontrolu formulárovej zmluvy len preto, že je na samostatnej listine a nebola hodnoverne preukázaná vôľa spotrebiteľa individuálne vyjednať konkrétnu zmluvnú podmienku. Inak by aj napríklad záložné zmluvy, ktoré sa nachádzajú na „sólo“ tlačivách boli vylúčené zo súdnej kontroly. Podstatou individuálne nevyjednanej zmluvnej klauzuly je skutočnosť, že bola vopred dodávateľom naformulovaná bez možnosti zmeny jej obsahu, a to je práve aj prípad dohody o poskytnutí služby, ktorá bola predložená spotrebiteľovi na podpis a mala vyvolať dojem, že si ju vyžiadal spotrebiteľ.

23. Odvolací súd pripomína, že po prvé podľa ustálenej judikatúry je vnútroštátny súd povinný ex officio posúdiť nekalú povahu zmluvnej podmienky patriacej do pôsobnosti smernice 93/13, a tým odstrániť nerovnováhu existujúcu medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom, a to hneď ako je oboznámený s právnymi a so skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel (rozsudok z 11. marca 2020, Lintner, C-511/17, EU:C:2020:188, bod 26 a citovaná judikatúra).

Po druhé v prípade neexistencie uvedených právnych a skutkových okolností musí mať vnútroštátny súd rozhodujúci v spore medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom možnosť ex officio nariadiť vykonávanie dôkazov s cieľom zistiť, či ustanovenie nachádzajúce sa v zmluve, ktorá je predmetom

sporu, patrí do pôsobnosti tejto smernice (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. marca 2020, Lintner, C-511/17, EU:C:2020:188, body 36 a 37 a citovanú judikatúru).

24. V tomto kontexte Súdny dvor už viackrát zdôraznil, že vnútroštátny súd má ex offio posúdiť nekalú povahu zmluvnej podmienky patriacej do pôsobnosti smernice 93/13, a tým odstrániť nerovnováhu medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom, hneď ako je oboznámený s právnymi a so skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel (rozsudky zo 14. marca 2013, Aziz, C-415/11, EU:C:2013:164, bod 46 a citovaná judikatúra; z 21. decembra 2016, Gutiérrez Naranjo a i., C-154/15, C-307/15 a C-308/15, EU:C:2016:980, bod 58, ako aj z 26. januára 2017, Banco Primus, C-421/14, EU:C:2017:60, bod 43).

Okrem toho smernica 93/13, ako vyplýva z jej článku 7 ods. 1 v spojení s jej dvadsiatym štvrtým odôvodnením, ukladá členským štátom povinnosť stanoviť primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili ďalšiemu uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatváraných so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov (rozsudok z 26. júna 2019, Addiko Bank, C-407/18, EU:C:2019:537, bod 44 a citovaná judikatúra).

Aj keď Súdny dvor už opakovane a vzhľadom na požiadavky článku 6 ods. 1, ako aj článku 7 ods. 1 smernice 93/13 vymedzil spôsob, akým má vnútroštátny súd zabezpečiť ochranu práv, ktoré spotrebiteľom vyplývajú z tejto smernice, nič to nemení na skutočnosti, že právo Únie v zásade neharmonizuje konania uplatniteľné na skúmanie údajne nekalej povahy zmluvnej podmienky a že tieto konania teda patria do vnútroštátneho právneho poriadku členských štátov, avšak pod podmienkou, že nesmú byť menej výhodné ako tie, ktorými sa spravujú podobné situácie vo vnútroštátnom práve (zásada ekvivalencie), a nesmú v praxi znemožňovať alebo príliš sťažovať výkon práv poskytnutých spotrebiteľom právom Únie (zásada efektivity) (pozri najmä rozsudok z 26. júna 2019, Addiko Bank, C-407/18, EU:C:2019:537, body 45 a 46, ako aj citovanú judikatúru)

Článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá neumožňuje, aby súd rozhodujúci o nariadení výkonu rozhodnutia, na ktorý bola podaná námietka proti exekúcii, posúdil ex offio alebo na návrh spotrebiteľa nekalú povahu podmienok zmluvy uzavretej medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom, ktorá je exekučným titulom, pokiaľ súd rozhodujúci vo veci samej, na ktorý môže byť podaná samostatná žaloba podľa všeobecného práva na účely preskúmania potenciálne nekalej povahy podmienok takejto zmluvy, je oprávnený prerušiť exekučné konanie dovtedy, kým nerozhodne vo veci samej, len vtedy, ak je zložená zábezpeka, ktorej výška môže odradiť spotrebiteľa od toho, aby takúto žalobu podal a zotrval na nej (pozri v ďalšom Rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) zo dňa 17. mája 2022 vo veci C-725/19).

25. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04).

26. Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny so stotožnením sa s dôvodmi rozhodnutia s výnimkou dôvodov uvedených nielen v nesprávne číselne označenom bode č. 55 napadnutého rozsudku, pričom uvedený názor v tomto bode je zároveň v kolízii s ustálenou aplikačnou praxou všetkých druhov súdov v otázke prípustnosti žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok v individuálnom spotrebiteľskom spore.

27. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa, preto jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

28. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).